

enkelte Ting, uden at det skete ved særlig Lov, stadfæstet Lov. Jeg tror ikke, de kunne sikre den ved Beslutninger. Det skal jeg imidlertid ikke bestemt fastholde, jeg skal kun henstille det. Men jeg tror nok, det vil være saaledes, at det under den nuværende Tid vil være vanskeligt for en grundlovsmæssig parlamentarisk Kommission, det enkelte Tings, at faa hævdet Kommissionens ved Grundloven sikrede Krav overfor Myndigheder og Private. Og jeg tror da, det vil være endnu meget vanskeligere at faa hævdet en Institution som den, der foreslages i Foraaret med en saadan Myndighed, og uden dette kunde det dog være muligt, at dens Virksomhed vilde være lammet fra allerførste Færd af. Thi naar de udbede sig Oplysninger, kræve indhentet Meddelelser, Betænkninger og mundtlige Forklaringer, saa kunde det dog hændes, at, naar de adspurgte saa staa overfor dem, de vilde sige: Vi have ingen Forpligtelse, og vi føle os ikke opfordrede til at give en udenfor Grundlovens Bestemmelser selvbestaltet Myndighed nogen Besvarelse. Men selv om det ikke var Tilfældet, skal jeg dog her gentage, at jeg er i Tvivl om, hvorvidt det vilde være en heldig konstitutionel Fremgangsmaade at ned sætte en saadan fælles parlamentarisk Kommission til at behandle et Lovforslag, hvorom dette Ting ikke har haft Bestighed til at udtale sin Mening, og altsaa ned sætte en Kommission, inden for hvilken dette Tings Flertal, som er det raadende her i Tinget, absolut maatte komme i Mindretal. Jeg vil sige, jeg var imod denne Foranstaltning og vilde hellere have brugt de Par Møder, vi brugte dertil, til en indgaaende første Behandling af denne vigtige Sag. Jeg var ogsaa imod det af den Grund, at den politiske Situation var af en saadan Bestaffenhed, at jeg ikke havde den fornødne Tillid til den Overvejelse, som skulde finde Sted i en saadan Kommission, ogsaa ved Delegerede her fra Tinget. Men naar der ikke er Dødsfare, skønt Sagen er overordentlig vigtig, og der er paatrængende Krav, saa tror jeg vanskelig, man bør indpaa den Vej at fortsætte Dagsdagsvirksomheden om Sommeren under de Former med en egentlig Forberedelse af Dagsdagsvirksomheden, uden at man veed, hvorledes dette Ting selv er stillet. Nej, lad Regeringen selv ned sætte Kommissioner under sit Ansvar; lad dem saa komme med deres Produktion; saa er det ikke forbrøbet i Forvejen; men hvis Tinget forud har indsat nogle af sine Ledere til sammen med andre at drøfte et Forslag paa egen Haand, og de saa ere

gaaede ind paa noget i Kommissionen, saa har man foregrebet Tingets frie Overvejelse og Beslutning. Det kan ske under konstitutionelle Former, da staar jo dette Ting i alt Fald lige saa stærkt som det andet; da kan det forhindre noget slet gennemført Lovlig, fordi det har Grundlovens forskellige Former anviste. Jeg beklager derfor ikke Resultatet. Det bliver ogsaa Ministerens Sag, om han derved formentlig har udsat Spørgsmaalet en Session længere eller ej.

Jeg vil heller ikke paastaa, at Ministeren, som Sagen nu foreligger, intet har gjort i den forløbne Tid. Tværtimod, det Aktieselskab, som den Gang stod i Luften, og uden hvis reelle Tilstedeværelse man ikke — forekommer det i alt Fald mig — kunde tiltræde et saadant Forslag, er dog nu til Stede, og et bestemt positivt, klart affattet Program foreligger. Man kan være uenig om det i flere Retninger, det kan kritiseres, man kan stille sine Betingelser, men det er i alt Fald sket. For saa vidt man vil indpaa at lade et Aktieselskab drive den Forretning, saa foreligger nu Aktieselskabets Tilbud; det kan kasseres; man kan gaa videre, men Overenskomsten foreligger, man kan kritisere den og søge den nærmere oplyst. Det er efter min Mening et meget væsentligt Fremskridt, og de forskellige Spørgsmaal, der have været drøftede siden Foraaret, som det jo fremgaar af Motiverne, vise for mig, at denne Sag har man just ikke ligget paa den lade Side med at faa fremmet. Altsaa, nogen Fremgang er der dog unægtelig fra Foraaret til nu.

Hvad nu selve Sagen angaar, ligger jo Formaalet for Loven antydet i § 1, saaledes at der tilbejbringes paa Besttiden af Røbenhavn's Inderred umiddelbart nord for Kastelspynten til Handels- og Industrivirksomhed en Frihavn med tilhørende Landarealer, hvis Omraade med Hensyn til Told- og Produktionsafgift betragtes som Udland. Det er altsaa Formaalet at anvende Frihavnen i denne Udstrækning, dels til Handelsvirksomhed og dels til Fabrikvirksomhed, og hvad dermed staar i Forbindelse. Derom synes jo nu alle at være enige, at en saadan Sag bør fremmes. En Del ere ibrige for det, jeg bruger den ærede næstførste Talers Ord fra i Dag, at det kan vel ingen Skade gøre, og enkelte andre ere Modstandere. Jeg undersøger ikke Modstanden i dens forskellige Løb; den har jo mange forskellige Grunde, men jeg tror dog at turde paastaa, at der knytter sig saa store Interesser til denne Sag efter mange tyndiges Formening, det Spørgsmaal er saa stærkt oppe i Debat